

Sygn. akt II CSK 819/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Z. Ś. i Z. Ś.1
przy uczestnictwie E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 31 lipca 2015 r., sygn. akt I 1Ca 240/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia; nie jest ona kolejnym środkiem odwoławczym w toku instancji, lecz środkiem prawnym nadzwyczajnym, uruchamianym przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanym – przynajmniej ze swego założenia – do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji prawomocnym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem skargi, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. to jest

wówczas gdy sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wnioskodawcy powołali się na potrzebę wykładni przepisów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) to jest art. 609 k.p.c. w związku z art. 510 k.p.c. wskazując na występujące w orzecznictwie rozbieżności w zakresie dopuszczalności uwzględniania zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu w postępowaniu o ustanowienie takiej służebności. Nie negując, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego zarysowała się taka rozbieżność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r. I CSK 641/11- nie publ.), to jest co do dopuszczalności powoływania się w postępowaniu o ustanowienie służebności przesyłu na nabycie przez zasiedzenie w przeszłości przez poprzednika prawnego przedsiębiorcy przesyłowego odpowiedniej służebności, nie sposób nie zauważyć, że w judykaturze pogląd o dopuszczalności takiego zarzutu jest dominujący. Potwierdzeniem tej linii orzeczniczej jest też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r. III CZP 101/15 (Biul.SN z 2016 r., nr 3, poz.7), w której Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawie z wniosku właściciela nieruchomości o ustanowienie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu sąd może rozpoznać zarzut posiadacza urządzeń przesyłowych, że służebność została nabyta przez zasiedzenie przez jego poprzednika prawnego, niebiorącego udziału w sprawie.

Zważywszy zatem, że stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r. pozostaje odosobnione, a potwierdzeniem ugruntowanej linii orzeczniczej jest powołana uchwała, brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z przyczyny podanej przez skarżących. Tym samym należało orzec jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj